

مبارزه‌ای از زیربنا

جنبش ضدآپارتاید
در آفریقای جنوبی

A Struggle from the Ground Up

The Anti-Apartheid Movement
in South Africa

Vision and Motivation

Since the Dutch began to colonize South Africa in the 17th century, they pushed aside the native population to consolidate power in the hands of whites, whom they believed to be superior. But in 1948, the victory of the Nationalist Party in all-white elections opened an even more oppressive chapter in the history of South Africa. As a party leader declared, "Our motto is to maintain white supremacy for all time to come...by force if necessary."¹

The new apartheid ("apartness" in Afrikaans) laws would maintain white supremacy by forcing all South Africans to identify as European, Indian, colored (mixed-race), or African, and segregating these "races" from each other as much as possible.² Non-whites were forcibly relocated to isolated, poverty-stricken areas, made to obtain permission to travel,

بینش و انگیزه

از قرن هفدهم که هلندی‌ها آفریقای جنوبی را مستعمره کردند، خود را نژاد برتر شناخته، بومیان را کنار گذاشته و قدرت سفیدپوستان را تحکیم بخشیدند. اما پیروزی حزب ناسیونالیست در سال ۱۹۴۸، که تمامی آن را سفیدپوستان تشکیل می‌دادند فصل تازه‌ای در سرکوب‌گری تاریخ آفریقای جنوبی گشود. همان‌گونه که رهبر حزب اعلام کرد «شعار ما حفظ برتری نژاد سفید در آینده است. حتی اگر لازم باشد از زور استفاده می‌کنیم.»^۱ قوانین آپارتاید جدید (آپارتس در زبان آفریقای جنوبی) از طریق وادار کردن آفریقای جنوبی به تقسیم‌بندی نژادی مانند اروپایی‌ها، هندی‌ها و رنگین‌پوستان (نژادهای مخلوط) و آفریقایی‌ها، برتری نژاد سفید را حفظ می‌کرد و تا آنجا که امکان داشت این نژادها را از هم جدا می‌ساخت.^۲ غیرسفیدپوستان به زور در مناطق محروم و فقیر اسکان داده شده و باید برای

blocked from voting and participation in government, not allowed to marry whites, and were largely barred from owning land.³

Non-whites in South Africa had resisted discrimination for decades, but they were unable to bring about real change, and in incidents such as the 1960 Sharpeville massacre and the 1976 Soweto uprising, the state cracked down harshly on protestors, arresting leaders like Nelson Mandela and killing others like Steve Biko.

In the late 1970s, grassroots civic associations sprang up in black townships to begin a new approach to activism that focused not on political action but on community development.⁴ Popo Molefe declared that the movement needed to work on local issues in order to give people "the confidence that through their united mass action, they can intervene and change their lives, on no matter how small a scale."⁵

Activists began mobilizing local communities around issues like rent increases, fees for basic services like water, and forced relocations. By putting pressure on authorities through demonstrations, refusal to pay rent, picketing, and boycotts, activists made small, tangible gains.⁶ However, they knew that they had to maintain a larger vision: "We must see the increasing rents, bus fares and electricity charges as being only the smoke. Our work must be geared to extinguishing the fire which causes the smoke – the system of apartheid."⁷

Goals and Objectives

The movement leaders viewed local

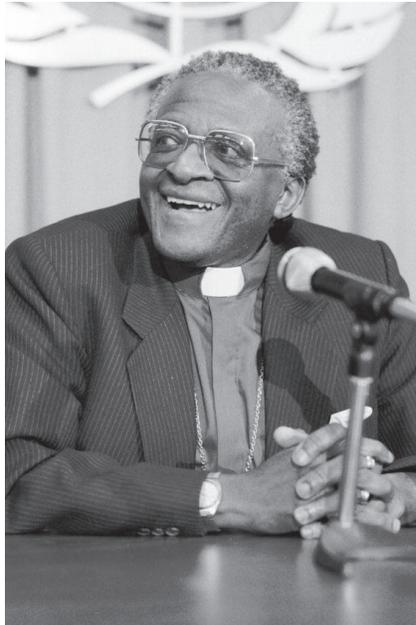
مسافرت اجازه دریافت می کردند. از حق رای دادن و مشارکت در دولت و ازدواج با سفیدپوستان نیز محروم بوده و در اکثر موارد حق تملک زمین را هم نداشتند.^۳ غیرسفیدپوستان در آفریقای جنوبی، در برابر این تبعیض برای دهها سال مقاومت کردند ولی نتوانستند تغییر واقعی به وجود بیاورند. در حوادثی مانند قتل عام شارپ ویل در ۱۹۶۰ و شورش سووتو در ۱۹۷۶، دولت به شدت معترضین را سرکوب نموده و بعضی از رهبران مانند ماندلا را به زندان انداخته و برخی دیگر مانند استیو بیکو را به قتل رساند. در اواخر دهه ۱۹۷۰، انجمن‌های مردمی - مدنی زیادی در شهرک‌های سیاه‌پوست‌نشین ظهور کردند. فعالیت‌های این گروه‌ها سیاسی نبوده و تنها بر توسعه اجتماعی متمرکز بودند.^۴ پوپومولفی می گوید: «جنبش نیاز داشت که بر روی مسائل محلی کار کند تا به مردم اعتماد به نفس لازم را بدهد که آنها می‌توانند از طریق فعالیت‌های توده‌ای، زندگی خود را هر چند در مقیاسی کوچک، تغییر دهند.»^۵ فعالین، جوامع محلی را حول مسائلی مانند افزایش اجاره‌بها، نرخ خدمات اولیه مانند آب و اسکان اجباری بسیج کردند. آنها از طریق تظاهرات، امتناع از پرداخت اجاره، تشویق مردم به خرید نکردن و بایکوت، مقامات را تحت فشار قرار داده و موفق شدند دست‌آوردهای کوچک و محسوسی داشته باشند.^۶ گرچه می‌دانستند که باید چشم‌انداز وسیع‌تری را ببینند. «ما باید افزایش اجاره‌بها، حمل و نقل و آب و برق را دود حاصل از آتش آپارتمان‌ها را دود و نیروی خود را برای خاموش کردن آتش بسیج کنیم.»^۷

اهداف و مقاصد

رهبران جنبش مبارزات مدنی در سطوح

campaigns on civic issues as a "base of first-level grassroots organization," from which activists could "start to build progressively more political forms of organization – a process which would culminate in the development of a national democratic struggle," according to Molefe.⁸ This national struggle would work towards a basic goal, simply put at the 1983 founding of the United Democratic Front (UDF): "We want all our rights, and we want them here and we want them now."⁹

To accomplish this goal, activists knew they had to move beyond a series of spontaneous uprisings to build a nationwide organization. And, as the young leader Mkhuseleli Jack declared, they needed to "take this fight in the townships... right to [white South Africans'] homes. And that is what led to the

boycott."¹⁰ The goal was to put pressure on the government by decimating the local economy, thus demonstrating that the country could not continue under apartheid; as Molefe put it, "We were saying to business[es]: you are part of this country. If the majority of South Africans are not treated like human beings, [if] their human rights are not respected, there cannot be stability in the country, and your business cannot thrive under conditions of instability."¹¹

محلی، امکانی برای «تشکل اولیه سازمان‌های مردمی» می‌دیدند که می‌توان از آنجا سازمان‌های سیاسی پیشرفته‌تری را بنیان نهاد. روندی که می‌تواند مبارزات دموکراتیک ملی را به اوج برساند. به گفته مولفی: «افق این چالش ملی، به سوی یک هدف اولیه بود که به سادگی در تاسیس «جبهه متحد دموکراتیک» در سال ۱۹۸۳ تجلی یافت.»^۸ ما خواهان حقوق خود هستیم. آنها را اکنون و همینجا می‌خواهیم.^۹

برای رسیدن به این هدف، فعالین می‌دانستند که تنها یک سری شورش‌های خودجوش کافی نیست و باید سازمان‌هایی در سطح مملکت به وجود آید. همان‌گونه که موکاسلی جک، یکی از رهبران جوان می‌گفت: «ما باید این جنگ را از شهرک‌های سیاه‌پوست‌نشین به خانه آنها (سفیدپوستان آفریقای جنوبی) ببریم و این حرکت همان چیزی است که به بایکوت انجامید.»^{۱۰} هدف این بود که از طریق زیان رساندن به کسب

و کارهای محلی، دولت را تحت فشار قرار داده و معترضین نشان دهند که مملکت نمی‌تواند با آپارتاید ادامه دهد. آن‌گونه که مولفی می‌گوید: «ما به کسب و کارها می‌گفتیم، شما بخشی از این مملکت هستید، اگر با اکثریت مردم در آفریقای جنوبی به صورت انسانی رفتار نشود و به حقوق آنها احترام گذاشته نشود، در این مملکت ثباتی نخواهد بود و کسب و کار شما نمی‌تواند در شرایط بی‌ثباتی ادامه یابد.»^{۱۱}

همزمان، جنبش برای غلبه بر آپارتاید، نیاز به

At the same time, the movement needed international support to overcome apartheid. "We face a catastrophe in this land," declared Archbishop Desmond Tutu, "and only the action of the international community by applying pressure can save us."¹² He called for "punitive sanctions against this government to help us establish a new South Africa," with the support of more than 70 percent of black South Africans.¹³ They knew that sanctions would cause short-term economic suffering, but they accepted this as a "[price] that we are willing to pay for our freedom."¹⁴ By inspiring international protests and media coverage, they convinced a growing number of states to levy sanctions against South Africa. By pressuring the government both at home and from around the world, the anti-apartheid movement made it increasingly clear that the apartheid system could not continue, and that the government would have to give in.

Leadership

The United Democratic Front (UDF), founded by Mkhoseli Jack in 1983, took the lead in organizing the anti-apartheid movement in the 1980s.¹⁵ This decentralized coalition of over 500 anti-apartheid organizations sprang up in response to limited government reforms that attempted to weaken the position of anti-apartheid activists. After the regime's 1986 crackdown, the black Confederation of South African Trade Unions (COSATU) also played a large role in leading the anti-

حمایت بین‌المللی داشت. به گفته اسقف اعظم دزموند توتو «ما با فاجعه‌ای در این سرزمین روبرو هستیم و تنها فشار جامعه بین‌المللی می‌تواند ما را نجات دهد.»^{۱۲} او خواستار تحریم‌های تنبیهی علیه دولت شد تا به ایجاد «آفریقای جنوبی نوین» که مورد حمایت بیش از هفتاد درصد سیاه‌پوستان است کمک شود.^{۱۳} آنها می‌دانستند که در کوتاه‌مدت باید مشکلات اقتصادی ناشی از تحریم‌ها را تحمل کنند و این «بهای» بود که باید برای آزادی می‌پرداختند.^{۱۴} از طریق اعتراضات بین‌المللی و پوشش رسانه‌ای، بسیاری از کشورها متقاعد شدند که باید آفریقای جنوبی را تحریم کنند. جنبش ضد آپارتاید با تحت فشار گذاشتن دولت از داخل و خارج، این مسئله را روشن کرد که رژیم آپارتاید نمی‌تواند ادامه یابد و دولت باید تسلیم شود.

رهبری

جبهه متحد دموکراتیک که در سال ۱۹۸۳ توسط موکاسلی جک تأسیس شده بود، سازمان‌دهی جنبش ضد آپارتاید را به عهده گرفت.^{۱۵} این ائتلاف غیرمتمرکز که بیش از ۵۰۰ سازمان نوظهور را در برمی‌گرفت، برای مقابله با اصلاحات دولتی که هدف آن محدود کردن جنبش ضد آپارتاید بود، شکل گرفت. پس از سرکوب ۱۹۸۶، اتحادیه کارگران سیاه‌پوست نیز با اعتصابات خود، نقش مهمی در جنبش ضد آپارتاید، عهده‌دار شد. جوامع سیاه‌پوست، در سطوح محلی، شروع به سازمان‌دهی نموده و دولتی، خودگردان را به وجود آوردند. انجمن‌های خیابانی، قدرت را به تدریج از کنسول‌های محلی که هم‌دست رژیم آپارتاید بودند، پس گرفتند. کمیته‌هایی که در خیابان‌های شهرک‌ها تشکیل

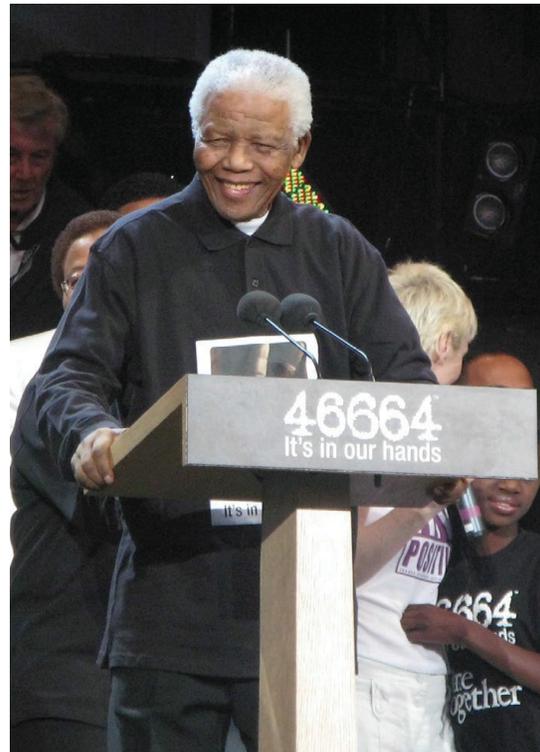
apartheid movement through strikes.

Meanwhile, by organizing on a local basis, black communities began to take ownership of their own government, creating street committees that wrested power away from the local councils that were complicit in apartheid. Committees that were formed in township streets would elect delegates to serve on area committees, which in turn selected organizers to work with national organizations.¹⁶ The committees not only mobilized local communities to participate in strikes and boycotts; they also settled disputes and organized services such as policing, street cleaning, garbage removal, and health care.¹⁷ The movement had “broken the shackles of direct government rule” and, through self-governance, begun to create “people's power now, in the process of struggle, before actual liberation.”¹⁸ Furthermore, through local organizing, the movement engaged ordinary people in a non-threatening, non-violent way.

The movement also needed support from moderate and older members of the black community, many of whom had been alienated by previous violence and extremism.¹⁹ Young activists held local meetings in which they gave older blacks an opportunity to take leadership roles. In this way, they won their trust and gained a hugely important source of intergenerational support.

Civic Environment

The South African regime cracked down on the anti-apartheid movement

شده بود، از بین خود نمایندگان را انتخاب کردند تا در کمیته‌های منطقه، شروع به کار کنند.^{۱۶} کمیته‌ها نه تنها جوامع محلی را برای اعتصاب و بایکوت بسیج می‌کردند بلکه اقدام به حل اختلافات و ارائه خدماتی مانند گشت‌زنی، تمیز کردن خیابان‌ها، جمع‌آوری زباله‌ها و خدمات درمانی می‌نمودند.^{۱۷} جنبش «قید حکمرانی مستقیم دولت را شکست» و از طریق خودگردانی «حتی پیش از آزادی، اقدام به خلق قدرت مردم در دوران مبارزه نمود.»^{۱۸} علاوه بر آن، جنبش از طریق سازمان‌دهی محلی، مردم را با روش‌های بدون خشونت در مسائل اجتماعی آشنا کرد.

جنبش به حمایت میانه‌روها و اعضای مسن‌تر جامعه سیاهان که از خشونت و تندروهای پیشین، سرخورده بودند، نیاز داشت.^{۱۹} فعالین جوان، جلسات محلی ترتیب داده و فرصت برای رهبری مسن‌ترها را نیز فراهم آوردند. جوانان با این روش نه تنها اعتماد آنها را به دست آورده بلکه حمایت

again and again, most severely in the late 1980s. After declaring a state of emergency in 1986, the government arrested more than 25,000 people and imprisoned them without trial.²⁰ Censorship regulations prevented local media coverage of anti-apartheid actions, other than simple reprints of official statements. The government banned non-violent actions like work stay-aways and boycotts, all of which were classified as forms of “subversion,” along with street committees. In 1988, the government banned all political activities by the UDF and COSATU, along with dozens of other anti-apartheid groups.²¹

Police forces were expanded to the point of a virtual military occupation, as councilors returned to the townships to wrest their power back from the street committees. Government intelligence services launched covert operations against anti-apartheid leaders, including break-ins, bombings, and assassinations.²² The police tortured many prisoners and even deliberately provoked violence in order to kill blacks.²³

Ultimately, the regime's repression backfired. Previously, countries like the United States had been hesitant to oppose South Africa, which was a Cold War ally. But after heavy media coverage of the 1986 crackdown prompted local protests around the world, the United States and the European Community imposed sanctions on South Africa, and new investments, loans, and South African imports were cut off.²⁴ This only increased the growing recognition among South Africans that the

سیار مهم نسل‌های پیشین را نیز کسب کردند.

فضای مدنی

رژیم آفریقای جنوبی، جنبش ضدآپارتاید را بارها و بارها سرکوب کرد. جدی‌ترین این سرکوب‌ها در اواخر دهه هشتاد بود که بیش از ۲۵۰۰۰ نفر را بازداشت و بدون محاکمه زندانی کرد.^{۲۰} مقررات سانسور، رسانه‌های محلی را از بازتاب دادن فعالیت‌های جنبش ضدآپارتاید بازمی‌داشت. آنها تنها مجاز به پخش اعلامیه‌های رسمی دولت بودند. دولت اعمال روش‌های بدون خشونت، مانند ممانعت از کار کردن و بایکوت را منع نموده و این روش‌های مبارزاتی و کمیته‌های خیابانی را تحت عنوان «براندازی» طبقه‌بندی کرد. در سال ۱۹۸۸، دولت فعالیت‌های جبهه متحد دموکراتیک و اتحادیه کارگری سیاهان و ده‌ها سازمان دیگر ضدآپارتاید را غیرقانونی اعلام کرد.^{۲۱} زمانی که کنسول‌ها به شهرک‌ها بازگشتند تا قدرت را از کمیته‌های خیابانی پس بگیرند، نیروهای پلیس فعالیت خود را تا مرز اشغال نظامی گسترده کردند. نیروهای اطلاعاتی دولت، عملیات مخفیانه علیه رهبران جنبش را به اجرا گذاشتند. نیروهای اطلاعاتی به خانه‌های آنها یورش می‌بردند و بمب‌گذاری و ترور می‌کردند.^{۲۲} پلیس تعداد زیادی از زندانیان را شکنجه و حتی در مواردی تحریک به خشونت می‌نمود تا تعداد بیشتری از سیاهان را بکشد.^{۲۳} سرکوب رژیم در نهایت، اثر معکوس به جای گذاشت. کشورهایی مانند ایالات متحده که برای تحریم آفریقای جنوبی به خاطر هم‌پیمانی با آنها در جنگ سرد، مردد بودند بر اثر پوشش خبری وسیع و تظاهرات علیه سرکوب‌ها، همراه با کشورهای اروپایی، آفریقای جنوبی را تحریم کرده و سرمایه‌گذاری

situation could not continue.

Message and Audience

The central message of the anti-apartheid movement was that apartheid must end, and that black South Africans must be given their rights. The movement needed to convince the white minority that apartheid was unsustainable. In order to do so, black South Africans exerted their power as the majority of the population via "defiance campaigns": non-violent tactics of non-cooperation with the system. They leveraged their economic power through rent boycotts, consumer boycotts of businesses owned by whites or black apartheid collaborators, student and worker strikes, and work stay-aways.

The consumer boycott was a particularly effective tactic; by decimating profits, it drove a wedge between business and government as white store owners put pressure on the government to change policy. Moreover, this was a tactic immune to government oppression; as the police intelligence chief said, "If they don't want to buy, what sort of crime is it? It's mass action, and what do you do? You can't shoot all those people. You can't lock them all up."²⁵

Black South Africans also refused to cooperate with the government's appointed officials in township councils. In the mid-1980s, a wave of violence swept across the townships as black councilors, police officers, and suspected informants were murdered.²⁶ Government authority in the townships collapsed, and local organizers

و وام دادن به آن کشور را قطع کردند.^{۲۴} این تحولات، مردم آفریقای جنوبی را متقاعد کرد که وضعیت نمی‌تواند ادامه داشته باشد.

پیام و مخاطب

پیام اصلی جنبش ضدآپارتاید این بود که آپارتاید باید پایان یابد و سیاهان آفریقای جنوبی باید به حقوق خود دست یابند. جنبش می‌بایست اقلیت سفیدپوست آفریقای جنوبی را متقاعد می‌کرد که آپارتاید پایدار نیست. برای این کار، آنها قدرت خود را به عنوان اکثریت از طریق «نافرمانی» بدون خشونت و عدم همکاری با رژیم، اعمال کردند. آنها از قدرت اقتصادی خود برای بایکوت کردن اجاره‌بها، تحریم مصرف‌کننده و نیز بایکوت کردن کسب و کار سفیدپوستان و نیز سیاه‌پوست‌هایی که با رژیم همکاری داشتند استفاده کردند. اعتصاب دانشجویان و کارگران و نیز ممانعت از کار، از جمله روش‌های دیگر بود. بایکوت مصرف‌کننده، تاکتیک بسیار موثری بود. زیرا این تاکتیک، سفیدپوستان دارای کسب و کار را با سیاست‌های دولت پیوند می‌داد و آنها که زیان می‌دیدند، دولت را تحت فشار می‌گذاشتند تا سیاست‌های خود را تغییر دهد. مهم‌تر از آن، این تاکتیک دفاعی در برابر سرکوب دولت بود. همان‌گونه که رئیس اطلاعات پلیس می‌گوید: «اگر نخواهند خرید کنند چه جنایتی مرتکب شدند؟ یک کنش توده‌ای است، شما چه می‌توانید بکنید؟ نمی‌توانید همه آنها را به گلوله ببندید و یا همه آنها را زندانی کنید.»^{۲۵} سیاهان آفریقای جنوبی از همکاری با مقامات گمارده شده از سوی دولت در شورای شهرک‌ها خودداری می‌کردند. در سال‌های نیمه ۱۹۸۰، موجی از خشونت در شهرک‌ها بالا گرفت

filled the power vacuum with street committees. However, it is important to note that the violent acts leading to the mass resignations of local councilors resulted in an escalation of the regime's oppression, while non-violent acts of non-cooperation resulted in many small victories.

At the same time, activists worked to secure international attention by highlighting segregation and provoking police brutality. In 1989, the movement mobilized crowds to defy apartheid on beaches and in hospitals, while organizing protests and a work stay-away.²⁷ At the same time, they used civil rights language that would strike a chord with civil rights activists abroad. Detainees in jail joined in, using hunger strikes to attract international publicity, as well as to pressure authorities to release them or to improve prison conditions. Meanwhile, Nelson Mandela persuaded prison authorities to let him send faxes and make calls from his jail cell to coordinate leadership of the movement; he also became engaged in secret talks with the government to find common ground for future negotiations.²⁸

Outreach Activities

To succeed, activists knew that they had to work across racial lines; as Molefe said, "uniting the largest section of South Africans committed to a peaceful and just future" was the key.²⁹ The UDF's membership spanned whites, blacks, and Indians; it included labor unions, students, civic associations, women's groups, and churches. Churches served as meeting

و بعضی از نمایندگان سیاه‌پوست، افسران پلیس و افراد مظنون به خبرچینی به قتل رسیدند.^{۲۶} اقتدار دولت در شهرک‌ها فرو ریخت و سازمان‌دهندگان محلی این خلاء را با کمیته‌های خیابانی پر کردند. اگرچه خشونت به استعفای نمایندگان دولتی در شهرک‌ها شتاب داد ولی از طرف دیگر سبب شد که رژیم با شدت بیشتری به سرکوب پردازد در حالی که عملیات بدون خشونت، پیروزی‌های کوچک زیادی به دست می‌آورد.

همزمان فعالین، توجه جهانی را با برجسته کردن جداسازی نژادی و نیز تحریک پلیس به خشونت، جلب کردند. در سال ۱۹۸۹، جنبش علاوه بر سامان‌دهی تظاهرات و ممانعت افراد از کار، مردم را بسیج کرد تا آپارتاید را در سواحل دریا و بیمارستان‌ها به چالش بکشند.^{۲۷} آن‌ها زبان حقوق بشر را به کار می‌بردند تا بتوانند با سایر فعالین حقوق بشر در جهان رابطه برقرار کنند. زندانیان با اعتصاب غذا، نظر جهانیان را جلب کرده و نیز مقامات حکومتی را تحت فشار قرارداده تا آنها را آزاد نموده و یا شرایط زندان را بهبود بخشند. نلسون ماندلا، مقامات زندان را قانع کرد تا بگذارند از طریق فکس و تلفن، از سلول خود، عملیات جنبش را هماهنگ کند. او همچنین اقدام به گفت و گو با مقامات دولت نمود تا بتوانند زمینه‌های مشترکی برای مذاکرات آینده پیدا کنند.^{۲۸}

فعالیت‌های فراگستر

مولفی گفت: «بخش عمده جمعیت آفریقای جنوبی را که معتقد به صلح و عدالت برای آینده بودند باید متحد ساخت.»^{۲۹} جبهه متحد دموکراتیک «عضوگیری خود را شامل سفیدپوستان و هندی‌تبارها نیز کرد و همچنین

places, clergymen such as Desmond Tutu helped rally support through public speeches and organizing, and the South African Council of Churches defended political prisoners and supported their families.³⁰ White groups such as the National Union of South African Students also joined in, along with Indian groups.

As the anti-apartheid movement gained international support, it gained strength from a series of campaigns: an academic boycott of South African universities and scholars, a sports boycott that banned South African teams from the World Cup and the Olympics, and a divestment campaign that drained economic assets from the country. As the anti-apartheid movement grew to a global scale, the international community recognized its leaders with Nobel Peace Prizes for Desmond Tutu in 1984 and for Nelson Mandela in 1993.

Ultimately, the local and international pressure on the South African regime led to the realization that "the time for negotiation has arrived," as the country's new president, F.W. de Klerk, said in 1989.³¹ The next year, Mandela was released from prison, and the apartheid laws were repealed. After negotiations, democratic elections were held in 1994, and Mandela was elected president of the new South Africa. The country would become a parliamentary democracy based on the "one man, one vote" principle, and for five years, all major political parties would be represented in a transitional government.³²

After decades of apartheid, Mandela

اتحادیه‌های کارگری، دانشجویان، انجمن‌های مدنی، گروه‌های زنان و کلیسا را نیز به عضویت فرا خواند. کلیساها محل ملاقات‌های عمومی بودند و روحانیونی مانند دزموند توتو، حمایت همگانی را از طریق سخنرانی برای مردم و نیز سازمان‌دهی جلب می‌کردند. شورای کلیساهای آفریقای جنوبی، مسئولیت دفاع از زندانیان سیاسی و حمایت از خانواده‌های آنها را به عهده گرفت.^{۳۰} سرانجام، گروه‌های سفیدپوست مانند اتحادیه‌های دانشجویان سفیدپوست آفریقای جنوبی و گروه‌های هندی‌تبار نیز به آنها پیوستند. جنبش ضدآپارتاید، حمایت بین‌المللی را جلب کرد و از برخی اقدامات جامعه بین‌المللی مانند تحریم دانشگاه‌ها و اساتید آفریقای جنوبی، تحریم تیم‌های ورزشی آفریقای جنوبی در مسابقات جام جهانی فوتبال و المپیک و جلوگیری از خروج پول از کشور بهره برد. زمانی که جنبش ضدآپارتاید در سطح جهانی مطرح شد، جامعه جهانی با اهدای جایزه صلح نوبل به دزموند توتو در سال ۱۹۸۴ و ماندلا در سال ۱۹۹۳ از کوشش‌های آنها قدردانی کرد.

فشارهای بین‌المللی و داخلی بر رژیم آفریقای جنوبی نهایتاً آنها را به این نتیجه رساند که به قول اف.دبلیو.دی کلرک، رئیس‌جمهور جدید آفریقای جنوبی در سال ۱۹۸۹ «زمان مذاکره فرا رسیده است.»^{۳۱} ماندلا در سال بعد آزاد گردید و قوانین آپارتاید ملغی شد. پس از مذاکرات طولانی، انتخابات در سال ۱۹۹۴ برگزار شد و ماندلا به عنوان رئیس‌جمهور آفریقای جنوبی جدید، انتخاب شد. کشور به صورت دموکراسی پارلمانی بر مبنای اصل «یک نفر - یک رای» درآمد و برای مدت پنج سال، تمام احزاب اصلی سیاسی در حکومت دوره انتقالی نماینده داشتند.^{۳۲} پس از

declared, "never again shall it be that this beautiful land will again experience the oppression of one by another."³³ The story of the anti-apartheid movement serves as proof of Desmond Tutu's declaration that "once a people are determined to become free, then nothing can stop them from reaching their goal."³⁴

ده‌ها سال آپارتاید، ماندلا اعلام کرد «هرگز این سرزمین زیبا دیگر تجربه تلخ سرکوب گروهی از مردم توسط گروه دیگر را تجربه نخواهد کرد».^{۳۳} داستان جنبش ضد آپارتاید، این گفته دزموند توتو را تایید کرد که «زمانی که مردم تصمیم بگیرند که آزاد باشند هیچ کس نمی‌تواند آنها را متوقف نموده و از هدف باز دارد».^{۳۴}

Footnotes

پی‌نوشت‌ها

1. Barber, James, and John Barratt. *South Africa's Foreign Policy: The Search for Status and Security, 1945-1988*. New York: Cambridge University Press, 1990. Pg. 2
2. "The Rise of Apartheid." *South Africa: Overcoming Apartheid, Building Democracy*. Michigan State University.
3. Robinson, Alonford James Jr. "Apartheid." *African Encyclopedia*.
4. Marx, Anthony W. "Contested Images and Implications of South African Nationhood." *The Violence Within: Cultural and Political Opposition in Divided Nations*. Ed. Kay B. Warren. Boulder: Westview Press, 1993. Pg. 168.
5. Ibid.
6. Ackerman, Peter and Jack DuVall. *A Force More Powerful: A Century of Nonviolent Conflict*. New York: St. Martin's Press, 2000. Pg. 345-6.
7. Seekings, Jeremy. "The Development of Strategic Thought in South Africa's Civic Movements, 1970-1990." *From Comrades to Citizens: The South African Civics Movement and the Transition to Democracy*. Ed. Glenn Adler and Jonny Steinberg. New York: St. Martin's Press, 2000. Pg. 67.
8. Seekings. Pg. 68.
9. Ackerman and DuVall. Pg. 348.
10. Ibid. Pg. 356.
11. Ibid. Pg. 358.
12. "Tutu Risks Treason Charge in Urging S. Africa Sanctions." *The Los Angeles Times*. 2 April 1986.
13. Ibid.
14. Boesak, Allan. "Sanctions Are the Price of Freedom: It's Apartheid, Not Foreign Pressure, That Causes the Suffering." *The Los Angeles Times*. 12 Aug. 1988.
15. Louw, P. Eric. *The Rise, Fall, and Legacy of Apartheid*. Westport: Praeger Publishers, 2004. Pg. 131.
16. Ackerman and DuVall. Pg. 354.
17. Seekings. Pg. 73.
18. Ackerman and DuVall. Pg. 361.
19. Ibid. Pg. 352-3.
20. Parks, Michael. "'Prisoners in Our Minds': New Curbs in South Africa." *The Los Angeles Times*. 4 Dec. 1986.
21. Parks, Michael. "South Africa Issues Sweeping Political Ban on 18 Groups." *The Los Angeles Times*. 25 Feb. 1988.

22. Ackerman and DuVall. Pg. 362.
23. Blair, Jon. "When Memory Comes: Between Hope and History, a Nation Bravely Confronts Its Traumatic Past." The Los Angeles Times. 29 Aug. 1999.
24. "Reigniting the Struggle: The 1970s Through the Release of Mandela." South Africa: Overcoming Apartheid, Building Democracy. Michigan State University.
25. Ackerman and DuVall. Pg. 357.
26. Ibid. Pg. 352.
27. Louw, P. Eric. The Rise, Fall, and Legacy of Apartheid. Westport: Praeger Publishers, 2004. Pg. 149.
28. Sparks, Allister Haddon. Tomorrow is Another Country: The Inside Story of South Africa's Road to Change. Chicago: University of Chicago Press, 1995. Pg. 52
29. Seekings, Jeremy. The UDF: A History of the United Democratic Front in South Africa, 1983-1991. Athens, Ohio: Ohio University Press, 2000. Pg. 33.
30. Ackerman and DuVall. Pg. 349.
31. Mnookin, Robert. Bargaining with the Devil: When to Negotiate, When to Fight. New York: Simon & Schuster, 2010. Pg. 126.
32. Ibid. Pg. 132.
33. Mandela, Nelson. "Inaugural Address." 10 May 1994.
34. Tutu, Desmond. The Words of Desmond Tutu. New York: Newmarket Press, 2007. Pg. 87.

Learn More

News and Analysis

Community Video Education Trust: Documentary Footage of the Anti-Apartheid Struggle in South Africa - a digital archive of video footage documenting anti-apartheid demonstrations, speeches, mass funerals, celebrations, and interviews with activists.

Digital Innovation South Africa - a scholarly resource focusing on the sociopolitical history of South Africa, particularly the struggle for freedom during the period from 1950 to the first democratic elections in 1994.

The Heart of Hope: South Africa's Transition from Apartheid to Democracy - contains transcripts of more than 100 interviews with South African political figures, as well as summaries of historical events by year and descriptions of historical background.

South Africa: Overcoming Apartheid, Building Democracy (Michigan State University) - an educational resource containing original video interviews with 45 South African anti-apartheid activists, chronological units and essays, raw video footage documenting mass resistance and police repression, historical documents, rare photographs, and educational activities.

South African History Archive - an independent human rights archive dedicated to documenting, supporting and promoting greater awareness of past and contemporary struggles for justice in South Africa.

Books

Ackerman, Peter and Jack DuVall. A Force More Powerful: A Century of Nonviolent Conflict. New York: St. Martin's Press, 2000.

Louw, P. Eric. The Rise, Fall, and Legacy of Apartheid. Westport: Praeger Publishers, 2004.

بیشتر بدانید

خبرها و مقاله‌ها

کتاب‌ها

Seekings, Jeremy. "The Development of Strategic Thought in South Africa's Civic Movements, 1970-1990." From Comrades to Citizens: The South African Civics Movement and the Transition to Democracy. Ed. Glenn Adler and Jonny Steinberg. New York: St. Martin's Press, 2000.

Sparks, Allister Haddon. Tomorrow is Another Country: The Inside Story of South Africa's Road to Change. Chicago: University of Chicago Press, 1995.

Videos

ویدئوها

Desmond Tutu calls for global solidarity with Iranian activists.

Interview with Desmond Tutu. Nobelprize.org

Madiba: The Life and Times of Nelson Mandela.

"They Made History" documentary on Desmond Tutu and F.W. de Klerk. Part 1; Part 2; Part 3; Part 4